

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.349/2012/19. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. szeptember hó 27. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés büntette és más bűncselekmény miatt I. r. vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a **Budapest Környéki Törvényszék 19.B.60/2011/31. számú ítéletét** mindkét vádlott tekintetében **megváltoztatja**.

I. r. vádlott cselekménye a 2012. évi C. törvény 160. § (1) bekezdése szerint minősül.

A vele szemben kiszabott börtönbüntetés tartamát 9 (kilenc) évre enyhíti.

I. r. vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetése kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

II. r. vádlott cselekménye a 2012. évi C. törvény 166. § (1) bekezdése szerint minősül.

II. r. vádlott - a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén - legkorábban a szabadságvesztés büntetése kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből I. r. vádlott 467.048 (négy százhatvanhétézer-negyvennyolc) forintot, II. r. vádlott 162.488 (egyszázhatvankettőezer-négy száznyolcvannyolc) forintot köteles megfizetni az állam javára.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy II. r. vádlott lakóhelye:, személyi igazolványának száma: ..., a tartózkodási helye megszűnt.

Az I. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 41.290 (negyvenegyezer-kettő százkilencven) forint bűnügyi költségből II. r. vádlott 19.930 (tizenkilencezer-kilenc százharminc) forintot köteles megfizetni az állam javára, míg a fennmaradó 21.360 (huszonegyezer-három százhatvan) forintot az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

Az elsőfokú bíróság ítéletében I. r. vádlottat emberölés büntette [1978. évi IV. tv. 166. § (1) bekezdés] miatt 12 év börtönbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte; II. r. vádlottat segítségnyújtás elmulasztásának vétsége [1978. évi IV. tv. 172. § (1) bekezdés] miatt 1 év 6 hónap fogházbüntetésre ítélte, a szabadságvesztés végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett továbbá a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen I. r. vádlott enyhítés érdekében, az I. r. vádlott védője téves minősítés miatt és enyhítésért, II. r. vádlott felmentésért, a II. r. vádlott védője felmentésért és enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.1003/2012/1. számú átiratában a bejelentett védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával járt el. A tényállás megállapításához szükséges bizonyítékokat beszerezte, azokat értékelési körébe vonta. Gondosan megvizsgálta a cselekmény előzményét, a vádlottak személyiségét, a cselekmény lefolyását, majd a bizonyítékok logikus és rendszerezett értékelésével állapította meg a tényállást. Indokolásában kifejtette, hogy a vádlottak vallomását mennyiben fogadta el, illetve mely részében vetette el védekezésüket. Elemezte a tanúvallomásokat, összevetette a vádlottak nyilatkozatával. A sértett sérüléseire, a halál okára és a vádlottak személyiségére, beszámítási képességére szakértői vélemény állt rendelkezésre.

A megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére, a cselekményeket is törvényesen minősítette. A jogi indokolás körében a bíróság helytálló érvekkel támasztotta alá álláspontját, kitérve arra is, hogy I. r. vádlott esetében a jogos védelmi helyzet, illetve az erős felindulásban elkövetett emberölés büntette megállapítása miért nem jöhet szóba.

A büntetés nemének és mértékének meghatározásakor helyesen vette számba a büntetést befolyásoló körülményeket, azokat a súlyuknak megfelelően értékelte. I. r. vádlott esetében a középértéket kevéssel meghaladó szabadságvesztés a súlyosító körülmények nagy számára és nyomatékára tekintettel eltúlzottnak nem tekinthető, annak enyhítése nem indokolt. II. r. vádlott esetében pedig a büntetés kifejezetten méltányosnak tekinthető, hiszen a vádlott nemcsak hogy passzív magatartást tanúsított súlyosan sérült rokona irányában, hanem magatartása kifejezetten arra irányult, hogy a sértett ne kapjon segítséget.

Mindezekre tekintettel mindkét vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

----- o -----

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 353. § (1)-(2) bekezdése alapján mellőzhetetlennek tartotta bizonyítás felvételét, melynek oka az elsőfokú bírósági eljárásban megvalósult szabálysértés.

A törvényszék ugyanis a Be. 77. § (1) bekezdésben foglaltak szerint a bizonyítási eszközök beszerzésének törvényességét vizsgálva nem észlelte, hogy a nyomozás során szakértő1 a Be. 101. § (2) bekezdésében foglalt szabály megsértésével készített igazságügyi orvos-szakértői véleményt.

A nyomozati iratok 221-223. oldalán található kirendelő végzés szerint a szakértőnek olyan kérdésekre kellett választ adnia, amelyek a halál okának és körülményének megállapítását jelenti. Az eljárási törvény a halál oka és körülményei vizsgálatánál két szakértő kötelező alkalmazását írja elő. Tekintettel arra, hogy szakértő1 véleményét e perrendi szabály ellenére egyedül nyújtotta be, azt a másodfokú bíróság a Be. 78. § (4) bekezdés alapján kirekesztette.

Az ítéltábla a Be. 353. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú eljárásban megvalósult fenti szabálysértés orvoslására bizonyítást vett fel, melynek során a 10. alszámú végzéssel elrendelte az igazságügyi orvos-szakértői vélemény kiegészítését. Felhívta szakértő1-et, hogy vonjon be az ügybe társszakértőt és együttes szakvéleményt adjanak a korábbi kirendelő végzésben feltett kérdésekre.

Szakértő1 és szakértő2 igazságügyi orvos-szakértők írásbeli szakvéleményüket 2013. június 21. napján terjesztették elő. A szakvélemény és a rendelkezésre álló, az elsőfokú bíróság által is értékelt egyéb, törvényes módon beszerzett bizonyítékok alapján a tényállás hiánytalanul és kétséget kizáró módon megállapítható volt.

----- O -----

A lefolytatott bizonyítás eredményeként az **ügyész** az írásbeli átiratában foglaltakat fenntartotta, indítványozta, hogy az ítéltábla a cselekmények elkövetése idején hatályos Btk. alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét mindkét vádlott tekintetében hagyja helyben.

Az **I. r. vádlott védője** perbeszédében kifejtette, hogy mivel I. r. vádlott az elkövetés több mozzanatára nem emlékszik, az azzal kapcsolatos igazsághoz, hogy a dulakodás előtt vagy közben milyen kijelentések hangzottak el, II. r. vádlott vallomása áll rendelkezésre. Eszerint a sértett és az I. r. vádlott között igen hosszú ideig folyt dulakodás az udvaron, majd a kést az I. r. vádlott a konyhából vitte ki. A II. r. vádlott arról is beszámolt, hogy az ittas állapotban lévő sértett tört, zúzott, mindenkit megtámadott. Megállapítható, hogy a sértett támadása, agresszív fellépése eredményezte azt, hogy az I. r. vádlott kést ragadott.

Mindezek alapján a minősítés megváltoztatását, I. r. vádlott cselekményének erős felindulásban elkövetett emberölés büntettként minősítését és vele szemben enyhébb, méltányos büntetés kiszabását indítványozta.

A **II. r. vádlott védője** elsődlegesen a II. r. vádlott felmentését indítványozta arra hivatkozással, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem állapítható meg, hogy védence tudata átfogta, hogy a sértett nem csupán részeg, hanem az élete vagy a testi épsége van veszélyben.

Másodlagos indítványa a II. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítésére irányult. Az idős korú, büntetlen előéletű vádlottal szemben a kiszabott büntetés rendkívül eltúlzott, esetében próbára bocsátás alkalmazása is elegendő.

Az I. r. vádlott a szabadságvesztés büntetés tartamának enyhítését indítványozta, hivatkozott arra, hogy a sértett magatartása volt a cselekmény kiváltó oka.

A II. r. vádlott a felszólalás jogával nem élt.

A bejelentett fellebbezések I. r. vádlott esetében enyhítésre irányulóan eredményre vezettek, egyebekben nem alaposak.

----- O -----

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek eredményeként azt állapította meg, hogy a törvényszék a Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást - a szakértői vélemény beszerzése kivételével - a perrendi szabályok szerint folytatta le.

Kihallgatta mindazokat a tanúkat, akik vallomása releváns információt tartalmazott, meghallgatta az ügyben véleményt készítő szakértőket, illetve tárgyalás anyagává tette mindazokat az okiratokat, melyek a tényállás megállapítása szempontjából jelentőséggel bírtak.

Tanú1 és tanú2 vallomásának - a Be. 296. § (2) bekezdésére alapozottan - ügyészi indítványra történő felolvasására szintén törvényesen került sor. Ezeknek a meg nem jelent tanúknak a kihallgatását a Be. 285. § (1) bekezdésben felsoroltak nem indítványozták és a bíróság sem tartotta szükségesnek megidézésüket.

A II. r. vádlottnak a nyomozás során tanúként történő kihallgatásáról készült jegyzőkönyv ismertetése és e nyilatkozat bizonyítékként történő értékelése megfelel a Be. 291. § (2) bekezdés rendelkezésének.

Az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadálya nem merült fel.

Ennek során a másodfokú bíróság megállapította, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként feltárt bizonyítékok értékelésével megállapított tényállás a Be. 351. § (2) bekezdés c.) pont alapján megalapozatlan, mert kisebb részben iratellenes.

A megalapozatlanságot a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pont értelmében az iratok tartalma alapján történt helyesbítéssel orvosolta.

Az ítélet 7. oldal első bekezdését kiegészíti azzal, hogy a mentők értesítésére 20 óra 42 perckor került sor, a helyszínre 21 órakor értek ki (nyomozati iratok 363. oldali esetlap).

A 7. oldal negyedik bekezdésében felsorolt sérülések közül a 8. leírásának a végéről az „amelynek sebszélei élesek, jobboldali sebzuga kismértékben kihegyezett, míg a baloldali lekerekített” részt átemeli ugyanezen oldal második bekezdés utolsó mondatához a jobb emlőbimbónál lévő sérülés leírásához (igazságügyi orvos-szakértői vélemény 3. oldal másodfokú iratok 11. szám alatt)

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

----- o -----

Az ítélet indokolása a Be. 258. § (3) bekezdés d.) pont alapján a szükséges részletességgel tartalmazza a bizonyítékok számbavételét. Ezt a másodfokú bíróság annyiban pontosítja az ítélet 11. oldal ötödik bekezdés ötödik mondatában, hogy a II. r. vádlott nyilatkozata szerint a sértettet nem az útra, hanem az út szélére húzta ki (II. r. vádlott gyanúsítottai vallomása nyomozati iratok III. kötet 25. oldal első bekezdés). A rendelkezésre álló bizonyítékok számbavétele egyebekben megfelel az iratok tartalmának, további korrekcióra nem szorul.

Az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat a Be. 78. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően, egyenként és összességében értékelte is, erről számot is adott, kifejtve, hogy miért nem fogadta el a vádlottak védekezését.

Az I. r. vádlott nem vitatta, hogy megszurta a sértettet, vallomása szerint azonban csak két alkalommal szúrta. Az elsőfokú bíróság az igazságügyi orvos-szakértői vélemény és a boncjegyzőkönyv adatai alapján ezt elvetette, ugyanis ezen bizonyítékok egyértelműen két szúrta és három metszett sérülést rögzítettek, melyek nem indirekt módon keletkeztek és arra nincs adat, hogy a sértettet más is bántalmazta volna az I. r. vádlotton kívül.

A II. r. vádlott tanúként tett vallomásában maga is említette, hogy látta, amikor az I. r. vádlott a házba bejött, majd elmosta a véres kést, illetve hogy az élettársa el is mondta neki, hogy megszurta a sértettet. Vallomásának utóbbi részét megerősítette tanú2 nyilatkozata is, aki előadta, hogy amikor a II. r. vádlott az utcára kiment, neki is említette, hogy az I. r. vádlott megszurta a sértettet. Mindezen bizonyítékok alapján ítéleti bizonyossággal megállapítható, hogy a II. r. vádlott tudott a sértett sérüléséről, ennek ellenére orvosi segítséget nem hívott hozzá, sőt még gátolta is, hogy a mentők időben megérkezzenek.

A II. r. vádlott és védője felmentésére irányuló fellebbezése - új bizonyíték hiányában - az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének a kritikái, melyek a meglévő, már mérlegelt bizonyítékok újraértékelését, és a II. r. vádlott tagadásból álló védekezésének elfogadását célozták. Az irányadó perrendi szabályok szerint azonban - a megalapozott tényálláshoz kötöttség folytán - ez a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság a szükséges és lehetséges körben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként feltárt bizonyítékoknak a logika és ésszerűség szabályainak megfelelő értékelésével jutott arra az álláspontra, hogy kétséget kizáró módon bizonyított, hogy I. r. és II. r. vádlottak elkövették a terhükre rótt bűncselekményeket.

----- O -----

Az ítéletábra az új Büntető törvénykönyv, a 2012. évi C. törvény 2013. július 1. napján - a cselekmény elkövetése, illetve nem jogerős elbírálása és az ügy másodfokon történő jogerős befejezése között - történt hatálybalépésére tekintettel vizsgálta, hogy a vádlottakra nézve az elkövetéskor vagy az elbíráláskor hatályban lévő anyagi jogi szabályok alkalmazása eredményez kedvezőbb elbírálást.

A cselekmény elkövetésének időpontjában hatályban lévő 1978. évi IV. tv., illetve az elbíráláskor hatályban lévő 2012. évi C. tv. 2. § szerint a bűncselekményt az elkövetés idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni. Ha azonban a cselekmény az elbíráláskor hatályban lévő új büntető törvény szerint már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el, akkor az új törvényt kell alkalmazni.

A vádlottak által megvalósított bűncselekmények minősítése az 1978. évi IV. törvényben [166. § (1) bekezdés, illetve 172. § (1) bekezdés], valamint a 2012. évi C. törvényben [160. § (1) bekezdés, illetve 166. § (1) bekezdése] azonos. A cselekmények büntetési tételkeretét is egyező módon határozta meg a jogalkotó mindkét törvényben, az emberölés öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, míg a segítségnyújtás elmulasztása esetében két évig terjedő szabadságvesztés szabható ki.

A büntető törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. tv. a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét akként szabályozza, hogy az automatikusan a szabadságvesztés végrehajtási fokozatához igazodik. A terhelt fegyházban végrehajtandó büntetés esetén legalább 4/5 rész, börtönben végrehajtandó büntetés esetén legalább 3/4 rész, illetve fogházban végrehajtandó büntetés esetén legalább 2/3 rész kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra [1978. évi IV. tv. 47. § (2) bekezdés].

Ezzel szemben a 2012. évi C. törvényben a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja nem a végrehajtási fokozathoz, hanem az elkövető előéletéhez igazodik, ezáltal a büntetés kiszabása során értékelendő. Ennek magyarázatát a törvény indokolása akként foglalja össze, hogy „azok az elkövetők, akik még korábban nem követtek el vagy csak viszonylag régebben követtek el olyan

bűncselekményt, amely miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték őket, nagy valószínűséggel könnyebben és hamarabb visszailleszkednek a társadalomba és törvénytisztelő életmódot folytatnak, ha korábban feltételes szabadságra kerülhetnek. Feltételezhető, hogy az ő vonatkozásukban a feltételes szabadság is eredményesen telik el." A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja főszabályként a büntetés 2/3 részének, visszaeső esetén 3/4 részének kitöltését követő nap [2012. évi C. tv. 38. § (2) bekezdés].

A fenti rendelkezéseket összevetve a vádlottak - II. r. terhelt a büntetés végrehajtása esetén - az 1978. évi IV. tv. 47. § (2) bekezdés II. fordulata alapján a büntetésük háromnegyed részének kitöltését követően bocsáthatók feltételes szabadságra, míg a 2012. évi C. tv. 38. § (2) bekezdés a.) pont értelmében annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon nyílik meg. Az ítélet tábla álláspontja szerint erre tekintettel az új büntetőtörvény a vádlottakra nézve a cselekmény kedvezőbb elbírálását eredményezi, ezért mindkét vádlottal szemben a 2012. évi C. tv. szabályait alkalmazta.

----- o -----

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést az I. r. és a II. r. vádlottak bűnösségére, az ítélet tábla a minősítés tekintetében is a törvényszékkel egyező álláspontra helyezkedett.

Figyelemmel arra, hogy a másodfokú bíróság a jelenleg hatályos büntetőtörvényt alkalmazta, megállapította, hogy az I. r. vádlott cselekménye a 2012. évi C. törvény 160. § (1) bekezdés, míg a II. r. vádlott cselekménye a 2012. évi C. törvény 166. § (1) bekezdés szerint minősül.

I. r. vádlott magatartásának eshetőleges szándékkal elkövetett emberölés büntettként történt minősítése helytálló. A vádlott szándéka nem testi sérülés előidézésére irányult, a megvalósított magatartás mindenkiben felidézi a halál bekövetkezésének a képzetét, mely eredménybe belenyugodva cselekedett.

Az elsőfokú bíróság az alanyi és tárgyi tényezők részletes vizsgálata során helyes következtetéseket vont le, az csupán az ítélet 14. oldal első bekezdésében, az elkövetőnek a cselekmény utáni magatartása vizsgálata körében szorul pontosításra az alábbiak szerint.

A 3/2013. számú Büntető jogegységi határozat - mely irányadónak tekinthető a meghozatala előtt elkövetett bűncselekmények elbírálása során is (BH 2013. évi 179. számú eseti döntés) - I/2/A/e. pontja kiemeli, hogy „az elkövetéskor fennállott ölési, illetőleg testi sértési szándékra következtetési alap lehet az elkövetőnek a cselekmény elkövetése utáni magatartása és az is, hogy az eseményeket követően milyen kijelentéseket tett. Rendszerint az élet kioltására irányuló szándék fennállására utal, ha az elkövető a sértett előreláthatólag bekövetkező halálával szemben közömbösséget tanúsít. Abból a körülményből azonban, hogy az elkövető

a sértettet segítségnyújtás nélkül hagyta, egymagában még nem lehet az ölési szándékra következtetni.

A véghezvitel után a cselekmény nyomainak, eszközeinek, bizonyítékainak stb. eltüntetésére, az eredmény elhárítására irányuló törekvés szintén támpontként szolgálhat az elkövető tudattartalmának és a szándék jellegének a megállapításánál."

Az elkövetés utáni magatartásként értékelendő, hogy I. r. vádlott miután megszúrta a sértettet, bement a házba, elmosta a kést és letette a polcra; segítséget nem hívott hozzá; illetve amikor tanú³ és tanú⁴ kérésére kimentek az utcára, akkor is bántalmazni akarta a sértettet, erről a szándékáról végül a tanúk beszéltek le. Ezek a körülmények mind megerősítik az elsőfokú bíróságnak az élet kioltására irányuló szándék fennállására vont következtetését.

Az a tény, hogy az I. r. vádlott a sértettnek egy 13,5 cm pengehosszúságú késsel a felsőtestén négyszer közepesnél kisebb erővel, egyszer közepest meghaladó erővel 2 szúrt, illetve 3 metszett sérüléseket okozott, arra utal, hogy az I. r. vádlott bár nem kívánta, de a tudatában fel kellett hogy merüljön az, hogy a sértett a bántalmazásba bele is halhat. Ezen eredmény-lehetőséghez érzelmileg közömbösen viszonyulva hajtotta végre cselekményét.

Az elsőfokú bíróság helyes érveléssel mutatott rá, hogy I. r. vádlott cselekményét miért nem erős felindulásban elkövetett emberölésnek minősítette. Jogi indokolását az ítéltábla annyiban egészíti ki, hogy hiányzik a méltányolható okból származó erős felinduláson kívül a rögtönösség is, mely az emberölésre irányuló szándék kifejlődése és a cselekmény között viszonylag rövidebb időt jelent. Illetve az I. r. vádlottnak az eseménysor utáni céltudatos magatartása (például a kés elmosása) is a tudatborult állapotban történt elkövetés ellen szóló érv (3/2013. számú Büntető jogegységi határozat I/6. pont).

Az elsőfokú bíróság részletes indokát adta annak, hogy a jogos védelmi helyzetben történő elkövetés miért nem állapítható meg, e körben kifejtett indokolásával az ítéltábla mindenben egyetértett, annak kiegészítése nem szükséges.

A II. r. vádlott cselekményének minősítése is megfelel az anyagi jogi szabályoknak és a bírói gyakorlatnak.

A segítségre szorulás olyan objektív körülmény, amely rendszerint csak utólag állapítható meg. A sérülés jellegének, halál bekövetkezésének megítélését nem lehet az elkövető szubjektív értékelésére bízni, mivel e tények megállapítására csak szakszerű, alapos orvosi vizsgálat eredménye nyújt lehetőséget (BH 2011. évi 89. számú eseti döntés). Az igazságügyi orvos-szakértői vélemény szerint a sértett halála a sérülések elszenvedése után 15-20 percen belül következett be, életét az azonnali orvosi beavatkozás sem menthette volna meg.

A segítségnyújtás elmulasztása miatti felelősség megállapításának szubjektív feltétele az elvárhatóság. A segítségnyújtás elvárható módját és mértékét az eset összes körülménye alapján kell megítélni. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a II. r. vádlott látta a véres kést az I. r. vádlott kezében, illetve élettársa el is mondta neki, hogy megszúrta a sértettet. A II. r. vádlottat semmi nem akadályozta, hogy az általa is tudottan sérült állapotban lévő sértettnek segítséget nyújtson, azonban ezt elmulasztotta, így büntetőjogi felelőssége megállapítható.

----- o -----

A 2012. évi C. törvény 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket számbavette, nem értékelte azonban I. r. vádlott esetében enyhítő körülményként a sértett felróható közrehatását (Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény III/4. pont).

II. r. vádlottal szemben viszont mellőzi kell a súlyosító körülmények köréből a közömbösséget, amelyet a bűncselekmény során tanúsított, hiszen ez a terhén megállapított segítségnyújtás elmulasztása bűncselekmény tényállási eleme.

I. r. vádlottal szemben a középértéket meghaladó tartamú, a 2012. évi C. tv. 37. § (2) bekezdés a.) pontja alapján börtön fokozatú szabadságvesztés kiszabása eltűzött, a másodfokú bíróság figyelemmel az eshetőleges szándéokra és nagy nyomattal értékelve a sértetti közrehatást, a büntetést - a közügyektől eltiltás tartamának érintetlenül hagyása mellett - 9 évre enyhítette.

Az ítélőtábla a 2012. évi C. tv. 38. § (1) és (2) bekezdés a.) pontja alapján rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, amely I. r. vádlott esetében a büntetés kétharmad részének letöltését követő nap.

A közügyektől eltiltás kiszabására vonatkozó rendelkezés a 2012. évi C. tv. 61. § (1) bekezdés és 62. § (1) bekezdésén alapul.

II. r. vádlott esetében a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezések eredményre nem vezettek, a kiszabott büntetés szükséges a büntetési célok eléréséhez, annak olyan mértékű enyhítésére, mely az ítélet megváltoztatását indokolta volna, a másodfokú bíróság lehetőséget nem látott (Be. 371. § (2) bekezdés és Bkv. 16. számú kollégiumi vélemény).

A Fővárosi Ítélőtábla 2/2013. (VI. 24.) BK vélemény értelmében a 2012. évi C. tv. alkalmazása során nem csak a határozott ideig tartó végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása esetén állapítja meg a bíróság a határozat rendelkező részében a feltételes szabadság legkorábbi időpontját - kizáró rendelkezés

hiányában -, hanem erről a végrehajtásban próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés esetén is rendelkeznie kell.

Erre tekintettel a másodfokú bíróság a határozat rendelkező részében II. r. vádlott esetében is megállapította, hogy - a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén - a 2012. évi C. tv. 38. § (1) és (2) bekezdés a.) pontja alapján legkorábban a szabadságvesztés büntetése kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozata II. r. vádlottnál a 2012. évi C. tv. 37. § (1) bekezdés alapján fogház, a felfüggesztés tartamát a bíróság a 2012. évi C. tv. 85. § alapján határozta meg, a végrehajtás elrendeléséről szóló figyelmeztetés pedig a 2012. évi C. tv. 87. § b.) ponton alapul.

Az elsőfokú bíróság a bűnügyi költség összegének meghatározásakor számítási hibát vétett, ugyanis a költségjegyzék 1. és 3. tétele alatt bejegyzett vérvétel és véralkohol vizsgálat díja II. r. vádlottat terheli. Ez indokolta a vádlottakat egyenként terhelő bűnügyi költség összegszerűségének pontosítását.

Fenti indokokra figyelemmel az ítéletábra - a Be. 363. § (2) bekezdés b.) pont alapján tárgyaláson eljárva - a Be. 370. § alkalmazásával a Be. 372. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét I. r. és II. r. vádlottakkal szemben megváltoztatta, míg egyéb, törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

Az ítélet rendelkező részében a Be. 258. § (2) bekezdés b.) pontban meghatározott - a Be. 117. § (1) bekezdésben felsorolt - személyi adatok közül II. r. vádlott lakóhelyét és személyazonosító okmányának számát az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetése után bekövetkezett változásokra tekintettel a másodfokú bíróság helyesbítette, a megszűnt tartózkodási hely feltüntetését pedig mellőzte.

I. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a 2012. évi C. tv. 92. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

Tekintettel arra, hogy I. r. vádlott és védője fellebbezése enyhítésre irányulóan eredményre vezetett, az I. r. vádlott vonatkozásában a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 381. § (2) bekezdés alapján az állam viseli.

II. r. vádlottat az ítéletábra a Be. 338. § (1) és (3) bekezdés alapján kötelezte a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A Fővárosi Ítéletábra ítélete elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2013. év szeptember hó 27. napján

Dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

Dr. Sárecz Szabina Martina sk.
előadó bíró

Dr. Ujvári Ákos sk.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 2012. év május hó 07. napján kelt 19.B.60/2011/31. számú ítélete I. r. és II. r. vádlottakkal szemben a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.349/2012/19. számú ítéletében foglalt változtatásokkal **2013. év szeptember hó 27. napján jogerős és fel nem függesztett részében végrehajtható.**

Budapest, 2013. év szeptember hó 27. napján

. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő